

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Y. S.**, narozený X,
státní příslušnost Syrská arabská republika,
bytem X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolu 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2023, č. j. OAM-224/ZA-ZA11-D05-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2023, č. j. OAM-224/ZA-ZA11-D05-2023, kterým byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřípustnou, a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno. Žalovaný rovněž rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Bulharská republika.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nesprávné. Namítl, že jeho námitky uplatněné ve správním řízení nebyly řádně posouzeny a zohledněny.
3. Za nesprávný označil závěr žalovaného, který na základě záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému Eurodac měl za to, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu již v Bulharské republice, a proto odpovědným státem pro posouzení žádosti je Bulharská republika. Žalovaný se mylně domníval, že skutečnost, že žalobci byly snátý otisky prstů svědčí, v návaznosti na čl. 9 odst. 1 Nařízení rady (ES) č. 603/2013 ze dne 26. června 2013, o tom, že žalobce podal platnou žádost o mezinárodní ochranu právě v Bulharské republice.
4. Podotkl, že již ve správním řízení namítal, že otisky prstů mu byly odňaty pod pohrůžkou, přičemž dokumentům, které podepsal nerozuměl a jejich obsah mu nebyl nikterak zprostředkován. Ve vztahu k povaze žádosti o mezinárodní ochranu poukázal na čl. 20 odst. 2 Dublinského nařízení a na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 26. 7. 2017, ve věci C-670/16, ze kterých je patrné, že žádost musí zachycovat úmysl žadatele ucházet se o mezinárodní ochranu. Konstatoval, že žádost dle Dublinského nařízení musí obsahovat vůli žadatele, která musí být vážná, určitá a srozumitelná, jinak se jedná o zdánlivé jednání, k němuž se nepřihlíží.
5. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce v konstatování žalovaného, dle něhož nelze tvrzení žalobce o přinucení k podepsání neznámých dokumentů ověřit, neboť toto žalobce nijak nedoložil. Dle názoru žalobce jsou tyto skutečnosti ověřitelné, jelikož Bulharská republika je povinna žádost žalobce zaevidovat a jejich ověření bylo povinností žalovaného. Pokud měl žalovaný pochybnosti o skutečnostech uváděných žalobcem, měl si od Bulharské republiky vyžádat údajnou žádost podanou žalobcem a z ní ověřit v jakém jazyce byl formulář vypracován, či zda obsahuje tlumočnickou doložku. Podotkl, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že bulharskými orgány byl zadržen na hranici s Rumunskem a je tedy zjevné, že neměl v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v Bulharské republice a zemi svého původu opustil ve snaze žít se svým bratrem v České republice.
6. Žalobce dále namítal existenci systematických nedostatků azylového systému v Bulharské republice. Uvedl, že v průběhu správního řízení doložil řadu důkazů dokládajících systémové nedostatky, které se vztahovaly k osobě žalobce i k azylovému systému jako takovému. Připomněl, že žalovaný ve svém rozhodnutí argumentaci žalobce vyvrátil s odkazem na zprávu OAMP ze dne 24. 8. 2022. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, žalobce uvedl, že při posuzování uplatnitelnosti postupu podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení nelze vycházet toliko z jediného zdroje a zohledněny mají být např. zprávy mezinárodních nevládních organizací či diplomatických misí. Dodal, že ve správním řízení doložil zprávu o lidských právech v Bulharsku z roku 2022, vypracovanou Ministerstvem zahraniční Spojených států amerických, která jednoznačně prokazuje systematické nedostatky. Žalovaný však v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nijak nezdůvodnil, jak s touto zprávou naložil a proč k ní, oproti zprávám k jiným zemím, nepřihlédl. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Uvedl, že samotná zpráva OAMP ze dne 24. 8. 2022 poukazuje na celou řadu nedostatků např. v oblasti tlumočení či právního zastoupení, na špatné podmínky v azylových centrech a jejich zamoření štěnicemi, hygienické podmínky jakož i na nedostatky ve stravování. Jediný důkaz opatřený žalovaným tak připouští, resp. potvrzuje skutečnosti uvedené žalobcem, přesto z nich žalovaný vyvodil zcela opačná zjištění.
8. Ve vztahu ke svému kožnímu onemocnění žalobce poznamenal, že poukaz žalovaného na skutečnost, že žalobce mohl být nakažen již před zadržením bulharskými orgány svědčí o nedostatecích azylového zařízení v Bulharské republice. Doplnil, že je nepravděpodobné, že by se tímto onemocněním nakazil jinde než v nesanitárním zařízení, neboť součástí řádného vstupního azylového procesu je rovněž zdravotní prohlídka. V Bulharské republice je však závažný nedostatek lékařské péče. Pokud by jej lékař zkontroloval, zjistil by, že trpí vážným infekčním onemocněním a oddělil by jej od ostatních žadatelů. Dodal, že lékařská péče mu byla odmítnuta. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28 a ze dne 7. 8. 2018, č. j. 6 Azs 117/2018-26, na které odkazoval žalovaný, označil žalobce za nepřiléhavé.
9. Za nesprávný považoval závěr žalovaného, dle kterého je podmínkou pro postup dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existence konkrétního rozhodnutí nebo zprávy deklarující systematické nedostatky. Dle žalobce postačují toliko důvody se domnívat, že existuje riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a odkázal na obsah správního spisu a na žalobou napadené rozhodnutí. Uvedl, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na základě porovnání otisků prstů v systému Eurodac bylo prokázáno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharské republice, která je pak příslušná k posouzení žádosti žalobce. Konstatoval, že azylový systém je pro členské státy standardizovaný, přičemž v souladu s čl. 4 Dublinského nařízení jakožto i § 3b odst. 2 zákona o azylu se žádost o mezinárodní ochranu stejně jako veškeré informace ve smyslu čl. 20 odst. 2 Dublinského nařízení, poskytují v jazyce, kterému žalobce rozumí nebo o němž se lze domnívat, že mu rozumí. Tvrzení žalobce, že si žalovaný měl obstarat důkazy o tom, že byl žalobce nucen podepsat nějaké papíry, o kterých nic nevěděl, tedy žalovaný považuje za liché.
11. Žalovaný připomněl, že bulharská strana uznala příslušnost k posouzení žádosti žalobce. Dle žalovaného je tudíž napadené rozhodnutí opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, který žalovaný v tomto rozhodnutí správně a dostatečně posoudil. Ve vztahu k námitkám týkajícím se systematických nedostatků odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.
12. Napadené rozhodnutí označil za zákonné a správné, přičemž se nedomníval, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné Dublinské nařízení a že by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Ústní jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Dva pracovní dny před jednáním soudu bylo soudu doručeno oznámení původního právního zástupce žalobce o ukončení zastoupení. S ohledem na skutečnost, že v době řádného doručení předvolání k jednání soudu byl žalobce zastoupen a prostřednictvím zástupce byl žalobce předvolán k jednání soudu, neshledal soudu v ukončení zastoupení skutečnost, která by mohla odůvodnit odročení již nařízeného jednání soudu. K jednání soudu se žalobce bez omluvy nedostavil.
14. Právní zástupce při jednání soudu plně odkázal na písemné vyjádření k žalobě a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že trval na tom, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s platným právním řádem.

Posouzení věci soudem

15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 3. 2023 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu, kterou odůvodnil tím, že má důvodné obavy z persekuce na území Sýrie a to pro svůj etnický původ. Je příslušníkem syrské kurdské menšiny, a proto je obětí diskriminace a útaku ze strany prezidenta, vládnoucí strany ale i většinového obyvatelstva. Dne 11. 4. 2023 v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že je muslim, není a nikdy nebyl politicky aktivní. Před pěti měsíci vycestoval ze své vlasti do Turecka, kde strávil přibližně jeden měsíc. Poté se převážně pěšky dostal do Bulharské republiky, kde taktéž strávil asi jeden měsíc. Následně uschován v nákladním vozidle vycestoval do Rumunska. V Rumunsku strávil asi tři až čtyři dny, kdy poté opětovně prostřednictvím nákladního vozidla pokračoval do České republiky. Do České republiky přijel dne 2. 3. 2023. K dotazu uvedl, že nikde o mezinárodní ochranu nežádal, avšak v Bulharské republice mu dali podepsat nějaké dokumenty, ale nevěděl, co podepisuje. K důvodům žádosti sdělil, že v Sýrii je válka a muži v jeho věku musí na vojnu, proto se doma schovával. Jeho bratrance, kteří byli na vojnu povoláni se již nevrátili a jeho život tak byl v nebezpečí. Dále uvedl, že v České republice má bratra, u kterého bude moci bydlet. Dodal, že z důvodu své národnosti se ve vlasti cítí diskriminován a jeho kamarád byl z důvodu své kurdské národnosti zastřelen. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném téhož dne, o němž byl sepsán protokol, ve vztahu k pobytu v Bulharské republice uvedl, že podmínky tam byly nevyhovující, spal téměř na zemi. Po překročení hranice do Bulharské republiky na jeho skupinu čekal převaděč, který je odvedl do svého bytu, kde strávili jednu noc. Na hranici s Rumunskem byli zadrženi policií, která je odvezla do uzavřeného tábora. Pod pohružkou násilí souhlasil s odběrem otisků prstů. Rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podepsal nějaké dokumenty, kterým nerozuměl. Dotazoval se na jejich obsah, ale nic mu nebylo řečeno. Doplnil, že se jednalo o dokumenty v angličtině, které musel podepsat.

18. Následně byl převezen do otevřeného tábora, který asi po pěti dnech opustil a odjel z Bulharské republiky. V uzavřeném táboře onemocněl kožní vyrážkou a neměl možnost jít k lékaři. Toho navštívil až po přemístění do otevřeného tábora, kde mu lékař předepsal mast, která ale neúčinkovala. Doplnil, že se jednalo o soukromého lékaře, kterého využil na vlastní náklady. Bulharskou republiku opustil, protože tam nebyla práce a je tam špatné zacházení s uprchlíky, k čemuž na dotaz správního orgánu konkretizoval, že v uzavřeném táboře chtěl jeho spolubydlící cigaretu, za což ho policie zbila, přičemž do žalobce násilně strčila. Tábor, ve kterém byl umístěn se nacházel v lese, stravování bylo zajištěno formou balíčku a komu jídlo nechutnalo mohl si koupit jídlo za vlastní peníze. Žalobce měl nějaké finanční prostředky, které mu poslaly jeho rodiče. Dodal, že v táboře byla špína a deky tam zapáchaly. Sdělil, že o mezinárodní ochranu v Bulharské republice žádat nechtěl a nevěděl co podepisuje. Na otázku, zda má nějaké důvody, pro které by nemohl cestovat do Bulharské republiky, odpověděl, že tam není žádná podpora a zaměstnání není možné. V České republice má bratra, může zde pracovat a zabezpečit svoji budoucnost. V Bulharské republice je rovněž nelidské zacházení a je pro něj lepší se vrátit do Sýrie. Na otázku, zda má nějaké příbuzné či sociální vazby v České republice nebo Evropě, odpověděl, že v České republice má dva bratry a v Německu má další dva bratry, dvě sestry a nějaké další bratrance. Dodal, že v Bulharsku byl při pohovorech přítomen kurdský tlumočník, který mu sdělil, aby nic neříkal, že to nemá smysl. Po předložení dokumentů se dotázal, co to je, že to nechce podepsat. Na to mu bylo sděleno, že se jedná o dokumenty o mezinárodní ochraně a že je musí podepsat, jinak tam bude navždy. To ale nechtěl, a tak je podepsal.
19. Ze spisového materiálu vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral Informaci OAMP ze dne 24. 8. 2022, Bulharsko – Azylový systém (stav ke dni 24. 8. 2022), kde je popsán průběh řízení o mezinárodní ochranu v Bulharské republice jakož i podmínky v azylových střediscích. Poté vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se s těmito podklady prostřednictvím svého právního zástupce seznámil a dne 2. 5. 2023 se k nim vyjádřil.
20. Ze správního spisu soud dále zjistil, že ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů žalobce v systému Eurodac vyplynulo, že žalobce dne 2. 2. 2023 podal žádost o mezinárodní ochranu v Bulharské republice. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný dne 22. 3. 2023 požádal Bulharskou republiku o přijetí žalobce jakožto žadatele o mezinárodní ochranu zpět na své území. Bulharská republika sdělením ze dne 27. 3. 2023 uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
21. Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jestli se žalovaný zabýval zprávou Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o lidských právech v Bulharsku za rok 2022. Je pravdou, že žalovaný se k této zprávě výslovně nevyjádřil, avšak z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se jí zabýval. Na straně 6 napadeného rozhodnutí konstatoval skutečnost, že žalobce tuto zprávu předložil a následně uvedl, že *„si je vědom, že životní podmínky v Bulharské republice jsou oproti ekonomicky vyspělejším západním zemím odlišné, kdy i hygienický standard může být na nižší úrovni, ale dle správního orgánu přesto nelze hovořit o systematických nedostacích, které by vedly k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgán nevylučuje, že na území Bulharské republiky může docházet k selhání jednotlivců a v některých případech i nedostatečné* Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kvalifikaci zaměstnanců, ale o případných systémových opatřeních proti uprchlíkům nejsou žádné relevantní důkazy.“ Soud podotýká, že žalobce nijak nespecifikoval, jaký vztah má otázka dodržování lidských práv zpracovaná v předmětné zprávě Ministerstva zahraničí Spojených států amerických k podmínkám, ve kterých žijí uchazeči o azyl v Bulharsku. Uvedená zpráva se vztahovala k dodržování lidských práv v občanské společnosti v Bulharsku a otázkou azylantů se vůbec nezabývala. Proto soud neshledal jako vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, skutečnost, že se touto zprávou žalovaný výslovně blíže nezabýval. Dle názoru soudu žalovaný své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně zdůvodnil a rovněž se zabýval všemi námitkami žalobce. Tato námitka tedy není důvodná.

22. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
23. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
24. Podle § 10a odst. 2 téhož zákona, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
25. Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
26. Podle § 11 odst. 2 věty druhé zákona o azylu ministerstvo rozhodne o předání do příslušného státu podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10 odst. 1 písm. b).
27. Soud uvádí, že Dublinské nařízení je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států.
28. Podle článku 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kterékoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Dle článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
29. Podle čl. 17 Dublinského nařízení se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. Úkolem žalovaného bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III. Dublinského nařízení, dokud nedospěje k takovému, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění všech kritérií uvedených v člancích 8 až 15 Dublinského nařízení, a proto postupoval podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.
31. Soud se nejprve zabýval souborem námitek, dle kterých žalobce žádost o mezinárodní ochranu v Bulharské republice podat nechtěl, dokumentům, které podepsal nerozuměl a byl donucen k odevzdání otisků prstů. V této souvislosti žalobce rovněž namítl, že si žalovaný měl od Bulharské republiky předmětnou žádost vyžádat. Žalovaný dle soudu nepochybil, pokud si žádost od Bulharské republiky nevyžádal, jelikož i pokud by si ji vyžádal, nebylo by z ní možno zjistit, zda žalobce žádosti rozuměl a měl úmysl ji podepsat. Současně soud podotýká, že žalobce v rámci pohovoru ke své žádosti uvedl, že v Bulharské republice byl při pohovorech přítomný kurdský tlumočník. Dodal, že po předložení dokumentů se dotazoval, o jaké dokumenty se jedná, na což mu bylo odpovězeno, že se jedná o dokumenty o mezinárodní ochraně. Sdělil, že v uzavřeném táboře nechtěl zůstat „navždy“, a tak dokumenty podepsal. Z tohoto je dle soudu zřejmé, s bulharskými orgány žalobce komunikoval za přítomnosti kurdského tlumočníka a před podpisem dokumentů věděl, že se jedná o dokumenty týkající se mezinárodní ochrany. K žalobcem uváděným nedostatkům v oblasti tlumočení soud konstatuje, že z Informace OAMP založené ve správním spise vyplývá, že problémy s tlumočením se týkají především ustanovení tlumočníka do jiného jazyka, žalobce však neuvedl, že by kurdskému tlumočnickovi, který mu byl přidělen nerozuměl nebo, že by tlumočník odmítl překládat. V této souvislosti soud připomíná, že povinnost nechat si co nejdříve odebrat otisky prstů a předat je do evropské databáze otisků prstů žadatelů o azyl (Eurodac) do 72 hodin po podání žádosti o mezinárodní ochranu u žadatelů ve věku nejméně 14 let vyplývá z čl. 9 odst. 1 Nařízení rady (ES) č. 603/2013.
32. Žalobce dále v žalobě namítal existenci systematických nedostatků azylového systému v Bulharské republice, zejména v oblasti stravovacích a hygienických podmínek, kdy konkrétně uvedl, že v bulharském azylovém středisku se nakazil kožním onemocněním.
33. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zkoumal podmínky azylového řízení státu, do něhož má být žalobce přemístěn. V souladu s čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Dublinského nařízení, jakož i v souladu s § 3 správního řádu se proto zabýval skutečností, zda v případě Bulharské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl, či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení, pro které by byl oprávněn rozhodnout sám o posouzení žádosti žalobce bez ohledu na kritéria stanové Dublinským nařízením. V této souvislosti konstatoval, že na úrovni Evropské unie, jejích výkonných orgánů či dle Evropského soudního dvora a Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku dosud nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy, jež by zmiňované nedostatky azylového řízení v Bulharské republice deklarovalo. Rovněž ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharské republiky.
34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž konstatoval, že Bulharská republika je členem Evropské unie, kdy státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva a rovněž je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Ratifikuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právnických osob, které na dodržování těchto práv dohlížejí. Bulharská republika je považována za bezpečnou zemi nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v Bulharské republice ročně požádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav z tamního azylového systému. Žalobci tak v Bulharské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení. Žalovaný se v této souvislosti rovněž podrobně zabýval zdravotním stavem žalobce, kdy konstatoval, že vzhledem k inkubační době žalobcova onemocnění nelze určit, zda žalobce byl nakažen v Bulharské republice nebo již na území Turecké republiky. Dodal, že aktuální zdravotní stav žalobce bude kontrolovat a jeho předání proběhne pouze v odpovídajícím zdravotní stavu s tím, že bude bulharskou stranu o povaze onemocnění žalobce informovat, aby byla zajištěna odpovídající medicína.

35. Shora uvedená povinnost zkoumat podmínky azylového řízení státu, který je dle Dublinského nařízení příslušný k projednávání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany, vyplývá mimo jiné také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27, ve kterém Nejvyšší správní uvedl: „*Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 nařízení Dublin III (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).*“ Na případ žalobce lze vztáhnout i nálezy Ústavního soudu ze dne 18.9.2014, č. III. ÚS 2331/14, v němž Ústavní soud uvedl: „*Správní soudy musí při přezkumu rozhodnutí správního orgánu, kterým byl určen státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jiný členský stát Evropské unie a na jehož základě má dojít k přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu, vždy zvažovat nejen vnitrostátní právní úpravu, nýbrž také to, zda v uvedeném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, nedochází k výše uvedeným systematickým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“). Tato povinnost se přitom promítá jak do rozhodování o předmětu žaloby, tak do rozhodování o tom, zda jí má být přiznán odkladný účinek...*“
36. Soud se postupem žalovaného zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zkoumal, zda předání žalobce do Bulharské republiky k dokončení jeho žádosti o poskytnutí azylu nebrání závažné důvody spočívající v systematických nedostacích v azylovém řízení. S žalovaným se lze ztotožnit, že v současné době neexistují žádné zásadní poznatky o skutečnostech, v důsledku nichž by docházelo k porušování práv uprchlíků v rámci mezinárodní ochrany v Bulharsku. Soud konstatuje, že žalobce nijak nedoložil (např. novinovými články), že by Bulharská republika byla zavalena množstvím uprchlíků či že v Bulharské republice skutečně dochází k nelidskému zacházení. Ke zprávě o lidských právech v Bulharské republice v roce 2022 předložené žalobcem soud podotýká, že tato zpráva obsahuje informace o určitých nedostacích bulharského azylového systému, ale nejedná se o závažné systematické nedostatky, které by měly za následek nelidské či ponižující zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu. Dle soudu v případě nejednoho z členských států Evropské unie by bylo možné shledat určité nedostatky v jejich azylových systémech, ale to neznamená, že jakýkoli nedostatek má za následek nelidské či ponižující zacházení.
37. Ve vztahu ke kožnímu onemocnění žalobce soud uvádí, že z Informace OAMP ze dne 24. 8. 2022 vyplývá, že žadatelé o mezinárodní ochranu mají právo na lékařskou péči ve stejném rozsahu jako bulharští občané. Příjímá střediska jsou vybavena vlastními zdravotnickými zařízeními a lékařská péče je poskytována vlastním zdravotnickým personálem nebo mimo příjímá středisko na doporučení. Nedostatky byly konstатовány zejména ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k službám pro oběti mučení a osoby s duševními potížemi, což však není případ žalobce. Žalobce sám uvedl, že mu lékař v otevřeném přijímacím středisku předepsal mast, tedy se mu doslalo lékařského ošetření. Nic na tom nemění ani skutečnost, že žalobce dle svých slov za lékařské ošetření zaplatil, neboť disponoval finančními prostředky a přístup k lékařské péči měl zachován. K tvrzení žalobce, že je nepravděpodobné, že by se kožním onemocněním nakazil jinde nežli v azylovém zařízení, soud podotýká, že nelze určit kdy a kde se žalobce předmětným kožním onemocněním nakazil, a i s ohledem na cestu žalobce nelze vyloučit, že se žalobce tímto onemocněním nemohl nakazit již na cestě do Bulharské republiky, případně při pobytu v Turecku, přičemž projevy tohoto onemocnění nemusely být v době vstupní lékařské prohlídky patrné. Soud připomíná, že žalobce netvrdil, že by vstupní lékařskou prohlídku neabsolvoval. K žalobcem namítaným nedostatkům stravování soud konstatuje, že sám žalobce uvedl, že jídlo mu bylo v azylovém středisku poskytováno formou balíčků. Jakkoli nebyl žalobce s kvalitou a kvantitou jídla spokojen, neznamená to, že by žádné jídlo nedostával. Rovněž sdělil, že měl možnost si další jídlo zakoupit a také tak činil.

38. Nad rámec žalobních námitek soud uvádí, že z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se ve vztahu k tvrzení, že má u bratra v České republice zázemí, které naopak nemá v Bulharské republice, zabýval i možným postupem podle čl. 17 Dublinského nařízení. Soud k tomuto poukazuje na názor Nejvyššího správního soudu obsažený v usnesení ze dne 20. 11. 2020, č. j. 2 Azs 134/2020–29, podle něhož *„Žadatel o azyl, a to i osoba starší, jakou je žalobce, je obecně vzato povinen sdílet s členským státem, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti podle pravidel nařízení Dublin III, i obecné obtíže, jež tento stát postihnou, včetně těžkostí v azylových procedurách, nepřesáhnou-li míru, která by se dala již považovat za nesnesitelnou. Takovými těžkostmi, jež je třeba zásadně snášet, mohou být i obtíže spojené se zajištěním bydlení, větší zdoluhavostí administrativních procedur a menším komfortem azylového poradenství či jiné asistence, již azylový systém daného členského státu (u žalobce Francie) žadatelům o azyl poskytuje.“* Z citovaného usnesení vyplývá, že žalobce musí snést i obecné obtíže, za které se mimo jiné považují i obtíže spojené se zajištěním bydlení ve státě, který je příslušný k vyřízení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podle Informace OAMP ze dne 24. 8. 2022 mají žadatelé o mezinárodní ochranu v Bulharské republice mimo jiné nárok na hmotnou pomoc ve formě ubytování a stravy. Přestože žalobcův bratr může nabídnout žalobci zázemí, není to důvod k aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení a k tomu, aby řízení o mezinárodní ochranu vedly orgány České republiky.
39. Soud dále zdůrazňuje, že správní uvážení soud přezkoumává jen v omezeném rozsahu a pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. V projednávaném případě dospěl soud k závěru, že žalovaný řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce, a pokud z žalobcem uváděných skutečností sám nevyvodil důvody pro postup podle čl. 17 Dublinského nařízení, zůstává takové rozhodnutí v rámci výkonu pravomoci správního orgánu, kterému přísluší o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovat (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2017, č. j. 1 Azs 145/2017–32, či ze dne 30. 6. 2020, č. j. 2 Azs 356/2019–43). Žalovaný nepřekročil meze správního uvážení a vyhodnotil osobní situaci žalobce a jeho vazby na území České republiky.
40. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. října 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.